

Mina Issand, sinu Jumal, olen üks
määga vihane Jumal, kes wanemate
patud muhtleb laste kätte kolmandamast
ja neljandamast põlvest saadik.

Augemised:

 Kalendritegija nõu on tänavu oma wa-
deritele üht lugu föneleda, mis kül meie
maal ega meie ajal ei ole sündinud, waid
paari saa aasta eest Saksa maal, aga sedi pole
wiga midagi. Nii, kellest meie just oleme
juttu alustamas, ei ole meiegi maal ega
meiegi ajal üsna tundmata ehf wööras.
Kes tähelepanija inimene on ja sugu õppind
Jumala teed ja inimese patuhäda järelear-
wata, kes pealegi oma fatekismuse öpetust
ei ole aina pähä waid kaa südamesse tallele
pannud, tagavaraks elutee peale, külalp nii-
sugune inimene mõistab ja tunneb, et alles
tänapä iga patutegija kohta käib Jumala
söna, mis tema wanal ajal Sinai mäest on
kuulutanud ja kindlaks teinud:

ühel jõulutuu öhtul, 1699 aastal, istusid
E.... külas ühe jõuufa puusepa suures toas
köik pererahwas koos peeru walgel, igaühel
töö näppude wahel ja jut ehk naer suu peal.

„Kas Märt juba kodu?“ küsits peremees,
„pime ööaeg on ju kies, möldri juures wiina
puudu väist ei ole, ja mina ei saali seda mite,
et minu perest keegi liigjoomisega oma meelet
ja mõistust ärasegab.“

„Hüa hundi nimepidi, kül ta tuleb farwu-
pidi“, ütles wanem tütar naerdes; uks läks
lahti, Märt astus tupa, pühapääwa riided
seljas, ühke küber peas.

Sai Märt teretanud ja fübara warna
otsa pannud, küsits ema: „Noh, räägi
Märt, kas köik on ilusaste korda läind?“

„Jah“, vastas poeg, „köik!“ „Prantsu-
weski on nüüd walmis, puusepa töö on
tehtud, waew nähtud, Prants pani juba